

stillede til de afroasiatiske forslagsstillere at acceptere hans ændringsforslag og anførte, at det ikke var korrekt for De Forenede Nationer, før forhandlinger var optaget, at angive som en løsning på Algerieproblemet, at den algerske befolkning skulle have selvstændighed. Det var tilstrækkeligt, at den algerske befolkning, som anført i hans ændringsforslag, fik adgang til at bestemme deres egen fremtid, hvad enten dette indebar uafhængighed eller en eller anden form for tilknytning til Frankrig. Det viste sig imidlertid hurtigt i udvalget, at forslagsstillerne til 17-magtsforslaget ikke kunne acceptere de foreslåede ændringer.

Afstemningerne fandt sted i udvalget den 13. december 1958. Først stemtes om stk. 1 i Haitis ændringsforslag: „at plenarforsamlingen i overensstemmelse med art. 1 (2) i pagten anerkender den algerske befolkningens ret til at bestemme deres egen skæbne“. Dette blev forkastet med 48 stemmer, 13 stemte for (heriblandt Norge, Island og USA), medens 19 afholdt sig fra at stemme (heriblandt Danmark, Finland og Sverige). Efter at stk. 1 således var forkastet, trak Haitis repræsentant hele ændringsforslaget tilbage. Der stemtes derefter om resolutionsforslaget fremsat af de 17 afrikanske og asiatiske lande. Efter at delafstemninger havde fundet sted, blev hele resolutionsforslaget vedtaget med 32 stemmer (afroasiatiske og østeuropæiske lande). 18 stemte imod (heriblandt Belgien, Italien, Nederlandene, Portugal, Storbritannien og USA), medens 30 afholdt sig fra at stemme (en række latinamerikanske lande samt Cambodja, Japan, Malaya, Thailand, Grækenland, Østrig, Spanien, Tyrkiet og de nordiske lande).

Under sagens behandling i plenarforsamlingen den samme dag, den 13. december 1958, udtalte *Ceylons repræsentant*, at forslagsstillerne ønskede stk. 7 i resolutionsforslagets præambel, „bemærkes det, at den provisoriske regering for republikken Alger har udtrykt villighed til at optage forhandlinger med den franske regering“, trukket tilbage fra resolutionsforslaget. Hensigten hermed var åbenbart at gøre resolutionsforslaget mere acceptabelt, således at det kunne opnå det nødvendige $\frac{2}{3}$ flertal for vedtagelsen i plenarforsamlingen. Ceylons forslag blev sat til afstemning og ved-

taget med 38 stemmer — ingen imod — medens 43 lande afholdt sig fra at stemme (heriblandt samtlige nordiske lande). *Cubas* og *Den dominikanske Republiks repræsentant* stillede derefter forslag om, at der skulle finde delafstemning sted om resolutionsforslagets enkelte paragraffer. *Repræsentanter for Saudi Arabien og Tunis* gik imod dette forslag, der af plenarforsamlingens præsident blev sat til afstemning. Forslaget om delafstemning blev forkastet med 36 stemmer — 8 stemte for, medens 37 lande afholdt sig fra at stemme (heriblandt samtlige nordiske lande). Hele resolutionsforslaget med udeladelse af stk. 7 i præambelen blev derefter sat under afstemning og fik 35 stemmer for (heriblandt afroasiatiske og østeuropæiske lande samt Grækenland og Irland), 18 imod (heriblandt Belgien, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal og Storbritannien), medens 28 afholdt sig fra at stemme (heriblandt Tyrkiet, USA og de nordiske lande). Da der manglede 1 stemme i det krævede $\frac{2}{3}$ flertal, var forslaget forkastet.

7. Cypernsørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 68).

Cypernsørgsmålet var på græsk anmodning blevet sat på dagsordenen, og det blev i dagene fra den 25. november til den 4. december 1958 behandlet i 1. udvalg.

Delegerede fra i alt 44 lande tog del i generaldebatten. Alle var enige om ønskeligheden af fremtidige forhandlinger mellem de interesserede parter for derved at finde frem til en løsning i overensstemmelse med FN-pagtens principper. Men for så vidt angik det videre indhold i en resolution, blev der i hovedsagen indtaget to forskellige standpunkter. Det ene gik ud på, at en resolution måtte indeholde nærmere angivne mål som retningslinjer for fremtidige forhandlinger. Det andet fandt, at plenarforsamlingen ikke for øjeblikket skulle anvise vej mod en endelig løsning i den ene eller den anden retning for ikke at præjudicere en fremtidig afgørelse.

Således anførte den britiske repræsentant, minister *Allan Noble*, at det var kernen i det britiske interim-arrangement — den såkaldte syvårsplan af 19. juni 1958, som han nærmere redegjorde for — at tiden efter syvårsperiodens udløb skulle lades